

TATARÁK

SLEČNY ENGELY

JAN MAŠATA

TATARÁK
SLEČNY ENGELY

Jan Mašata

*„Žádná vina není zapomenuta, když o ní ví
svědomí.“*

Stefan Zweig

NOC PRSTENŮ

5 květen 1945

Napětí a očekávání mezi muži bylo až nesnesitelné.

Stmívalo se a na horizontu problikávalo od jihozápadu občasně ozařování oblohy vzdálenou palbou armád.

Boje již nebyly tak intenzivní. Zdaleka ne jako v předcházejících dnech a letech v jiných částech světa. Přesto byl každý z mužů neustále v ohrožení.

Byla zde skupinka dvanácti ozbrojených povstalců z Plzně, kteří měli provádět průzkum terénu. Byli vyskládaní u zdi a otevřené mohutné, železné brány. Někteří kouřili a někteří nervózně mířili puškou všude kolem sebe do stmívajícího se šera okolí.

Dostali za úkol zajistit a monitorovat areál malé německé posádky na východním okraji města, náležící pod velení generála Schmitkeho. Vypadalo to, že posádka i velení již opustili prostor a přidali se k ostatnímu zbytku zdevastovaného wehrmachtu, který se chystal vzdát Američanům. Někteří vyčkávali v okolních kasárnách a dávno neměli v úmyslu bojovat za NIC. Někteří se dokonce vydali k západní hranici, aby měli větší jistotu, že se nedostanou do rukou rudé armády. Ta byla sice ještě daleko, ale její průzkumné a přepravové oddíly se zde mohly kdykoli objevit. Nikdo netušil, co přinesou další

hodiny, ale všichni doufali, kromě několika totálních fanatiků, že ty hrůzy druhé světové války konečně skončí.

Přesto mohla být tato noc ještě krutá. Občasný výstřel z města, zvuky armádních sirén a přelétávající průzkumná letadla nepřidávali na klidu.

Budou zase bombardovat? Spustí dělostřelectvo? Nikdo nevěděl.

„Máme nějaké další rozkazy?“ ozvalo se ze tmy.

„Bud' v klidu, Karle... sed' na prdeli a hlavně bud' zticha. Může tu bejt skrytej ostřelovač a já si kvůli tvojí blbosti nenechám ustřelit hlavu!“ reagoval velitel skupiny.

„Myslíte, že jsou ráno tady? Myslím, Američani?“ ozval se třetí hlas.

„Ticho, to je rozkaz... držet huby, jasný?“ rozčiloval se velitel.

V areálu se náhle rozsvítil světlomet strážní věže a prostorem se ozvalo několik německy znějících hlasů. Muži zaslechli zvuk motorů nákladních automobilů.

Povstalci se nalepili na zeď ještě více a krev jim ztuhla v žilách.

Prásknutí dveří a rozjíždějící se auta, to byl jasný signál, že se zřejmě někteří z Němců pokusí utéct. V tom případě je měli muži za každou cenu zastavit a odzbrojit.

První vjel do brány německý velitelský vůz a za ním vrčely nákladáky s posádkou.

„Jdeme, chlapi!“ muži zahodili cigarety, vyskočili a hnali se k bráně.

Kužely světel velitelského vozu osvítily tři ozbrojence, kteří jim stoupli do cesty, namířili na Němce a mávali na ně, ať zastaví.

Prostorem se rozlehla střelba pušek i kulometu.

Asi osmiletý chlapec, se schovával za jednou z budov areálu. Seděl opřený o vstupní dveře, držel si uši a plakal.

Světloomet na strážní věži kdosi rozstřílel a všude kolem byla náhle tma. Vše osvětila až záře vybuchujícího granátu a požár, který zachvátil jeden z německých přepravních Mercedesů.

Chlapec to nevydržel a vyběhl od domu, kolem větrací šachty, až se dostal ke vchodu do tunelu, kde nechali vojáci těžké, železné dveře dokořán.

Přeskočil strženou ceduli s nápisem: KEIN EINLASS!!!

Tunel byl osvětlen řadou světel u stropu a rozléhal se v něm zvuk poplachu. Všude po dlažbě z pálených cihel se válely rozházené papíry a u vchodu několik beden připravených k odvozu, který již zřejmě neproběhne.

„Tati, kde jsi?“ zakřičel chlapec do tunelu a s pláčem se rozeběhl do labyrintu chodeb.

Dostal se až ke dveřím, za kterými bylo několik místností, které vypadaly spíše jako laboratoře, než vojenské ubikace.

Prásk!

Zaslechl výstřel odněkud z útrob těch prostor.

Vešel opatrně do dveří a opět musel překračovat nekonečné štosy papírů a přelézt převrácené regály, pod kterými ležely miliony střepů různých baněk a zkumavek.

Když přešel jeden z regálů, tak šlápl na něco, po čem uklouzl, spadl a bolestivě se praštil do pravé ruky.

„Jauúúú,“ zasténal a chytl se za loket.

Podíval se k nohám a zjistil, že uklouzl po čemsi, co vypadalo jako kus syrově krvavého masa.

Ta hmota se ale pohnula. Dokonce, jako by se nadechla a vydechla.

„Néééé! Pomoooooc! Tatínkúúúú!“ zařval děsem i bolestí a po čtyřech přešel přes další hromadu naskládaných dokumentů a zabarikádované dveře, kde byla zapřená masivní skříň.

Vylezl po ní a sklouzl do další místnosti, kde dopadl na zadek.

Rozhlédl se po té místnosti, kde problikávala stolní lampa. Pohled mu okamžitě sjel k muži v modrém plášti, který ležel na zemi, pod masivním kancelářským stolem.

Na puštěném gramofonu se otáčela deska, z které zněla tichá Verdiho *Diesirae*.

„Tati... tatínku!“ chlapec se opět rozplakal a vzal muže za studenou ruku. Kolem hlavy měl ten muž čerstvou kaluž krve a v pravé ruce kapesní zbraň.

Vedle něj ležel veliký notes, na kterém bylo červeně napsáno: Der Engelsblut

„Táto, co mám dělat?“ chlapec hladil otce po ruce a náhle mu mezi prsty uvízlo něco studeného a hladkého. Byl to otcův masivní prsten s vloženým krvavě rudým kamenem.

Kluk si ho nasadil na palec a chvíli si ho až posvátně prohlížel.

Otřel si slzy a uslyšel, jak se z labyrintu chodeb blíží dupot přicházejících mužů.

Popadl veliký notes s červeným nápisem a ještě jednou a naposledy se podíval do prázdných očí svého otce. Přejel pohledem jeho jmenovku na plášti, kde stálo na malé cedulce: Dr. Arnold Molness.

Vyskočil a zmizel v další místnosti, která navazovala do tmavé chodby.

„Hej chlapi, tady je další!“ zakřičel velitel, který vykukoval přes masivní skříň do dveří.

Náhle celou pevností otřásl nějaký venkovní výbuch. Velitel se příkrčil.

Ze stropů opadalo několik kusů omítky a celý prostor pohltil mrak prachu.

Deska gramofonu se postupně zasekla a dál bylo slyšet pouze bzučení reproduktoru.

Velitel vstal a zaostřil pohled skrze prach do místnosti. Oči mu sjeli na mrtvolu muže a všiml si, jak se v kaluži krve u jeho hlavy něco hýbe.

Bylo to několik malých tvorečků, kteří se navzájem proplétali a doslova nenažraně bojovali o každou krvinku té nečekané hostiny.

„Co to sakra!“ zhnuseně se zašklebil a celý zbledl.

Z chodeb se ozval další z mužů: „Stůj! Stoppen! Hände hoch! Postřílím vás, dobytkové!“ poté zazněly dva výstřely.

Kluk se schoval před palbou pod železné schody a notes i prsten rychle strčil do úzké škvíry mezi betonovými bloky stěny.

„Mám tě, ty fákane! Co jsi zač? Němčour?“ Chlap v hnědém baretu na něj zamířil a natáhl nábojnici do hlavně pušky.

Chlapec se postavil na nohy a přitiskl se ke stěně. Zavřel oči a odvrátil hlavu.

Povstalec mu natlačil stále horkou hlaveň do spánku: „Tak dělej, koukej mluvit nebo tě taky odprásknu... jak se jmenuješ? Wie heißt du?!“

„Josífek... jmenuji se Josef!“ zašeptal česky slabým hláskem a objevila se pod ním malá kaluž strachu.

BEÁTA

Rok 2016

Park voněl podzimem a začínal víkend.

Na to, že byl první říjnový den, tak bylo poměrně teplo, a tak si lidé vyšli na sobotní procházky a vyjeli na různé výlety za město.

Kolem hloučku dětí u dřevěných houpaček a prolézaček proběhla mladá žena a v závěsu za ní o něco starší muž.

Oba byli ve sportovním oblečení, proto bylo jasné, že před nikým neutíkají, ale jsou zde zřejmě kvůli tělesné kondici.

Ona měla v uších sluchátka a do běhu poslouchala dost netradiční hudbu. Byla to *Stabat Mater* od Pergolesiho.

Muž za ženou zaostával a neustále na ni něco pokřikoval. Když to nezabralo, tak vzal do ruky malou šišku, z kolem rostoucích borovic, a zamířil do středu zad té ženy. Kupodivu se trefil.

Otočila se, vyndala sluchátka z uší a nechápavě se na něj zamračila.

Muž sepnal prosebně ruce k sobě. „No ták, Beát! To už stačí! Neodpočineme si na chvilku?“ zastavil a přidřep l si, aby se vydýchal.

Žena se na něj podívala až potupně. „Copak, pane řediteli, snad vám nedocházejí síly? To bylo řečí včera večer, jakej jsme machr, co?“

„Tak už mě netrap Beátko, holt už mi není dvacet, no... rád bych se dožil alespoň Silvestra.“

„Máte snad strach, pane řediteli, že bude vaše žena chodit na hrob, kde bude napsáno... prvního října, dva tisíce šestnáct, ve svých padesáti dvou letech náhle skonal v náručí vášnivě milenky – ne, jinak... na zemi v tlejícím listí a mezi psími výkaly a brouky... ne, ještě jinak,“ začala se smát, až se rozkašlala.

„Hele, ty potvoro, přestaň se vytahovat,“ pokusil se na ni hodit další šišku, ale netrefil. „Kdybys nebyla nejlepší sopranistka ve sboru, tak tě tady zahrabu.“

„No, to bys mě musel nejdřív dohnat,“ provokativně na muže mrkla a usmála se až dívčím úsměvem. Přehodila si černý cop přes rameno a dala ruce v bok. „Hele Tome, jestli se ti už nechce běhat, tak sjeď koupit to víno a něco dobrého na večer,“ stoupla si za něj a promasírovala mu ramena.

„To je ale potupný, je ti to jasný?“ usmál se, narovnal se a dal jí pusku na tvář.

„Není, vážím si toho, žes to nevzdal a vůbec se mnou vyběhl. Na takovýho lenocha, co se hrabe celý dny v kanclu v papírech, jako dobrý,“ opět na něj mrkla a protáhla si záda. „Hele, já si dám ještě svoje dva kiláčky, miláčku a sejdeme se tak za hodčku u tebe?“

„Beru všema deseti, lásko!“ nastavil odevzdaně dlaně a za stálého rozdýchávání Beátě zamával.

„OK, tak zatím,“ rozpumpovala se a rozeběhla směrem do centra parku.

Běžela dlouhou alejí podzimem zabarvených listů a seběhla na písčitou cestu podél potoka směrem k řece.

Přeběhla přes řeku po úzkém můstku a pokračovala dál pěšinou po vrstevnici a druhém břehu řeky k lesu.

Doběhla na lesní křižovatku, kde se jindy otáčela a vracela zpět. Dobře to tady znala, ale dnes se cítila natolik ve formě, že se rozhodla pokračovat dál po pěšině, kde se moc neorientovala.

Opět si nasadila sluchátka a pustila do uší Mozartovu *Exsultate Jubilate*.

Přeskočila příkop a běžela do strmého svahu, aby se vydala právě tudy.

Zdejší lesy navazovaly na městský park a neměla pocit, že by se zrovna zde měl kdokoli ztratit.

Navíc byla stále na dohled pod kopcem vedoucí dálnice, a to ji ubezpečovalo o blízkosti civilizace.

Když doběhla na vrchol stráně, tak se opřela o strom levou nohou a po chvíli pravou. Natažené nohy si tak protahovala a pleskáním přes svaly si je prokrvovala.

Do toho všeho si pobrukovala árii písňě znějící v uších a v duchu tu hudbu hluboce prožívala. Několikrát se zhluboka nadechla a vydechla a vychutnávala si lesní vzduch.

Mezi větvemi vysokých smrků se na její tvář dostalo i několik paprsků světla podzimního slunce. Kyslík se jí v plicích mísil s vůní divočiny a vypadala spokojeně.

Náhle se jí zmocnil nepříjemný pocit. Uslyšela i přes zpěv sopranistky zvuk praskajících větví. Otočila se, vyndala sluchátka z uší a rozhlédla se. Kolem sebe měla jen kmeny smrků a chomáče kapradí vyrůstající z jehličí.

Všimla si, že na jednom z kmenů vyčníval krásně barevný choroš. Přišla k němu a obdivovala jeho krásu. Pohladila jeho tvrdý povrch a usmála se.

Opět prask... a hned další praskot větví.

Otočila se a uviděla před sebou velikého, vousatého chlapa v kabátě s nějakým hadrem v ruce.

„Co chcete?“ vytřeštila na něj oči a on k ní udělal dva kroky. Ona chtěla instinktivně ustoupit, ale narazila zátylkem na ten překrásně barevný choroš a kmen stromu, kteří jí zabránili v ústupu.

Muž se zašklebil a udělal další krok až k ní. Chytl šokovanou Beátu za krk a přiložil jí na obličej ten kus špinavého hadru. Jeho síle se bránila tak, až si prokousla ret. Marně.

TMA.

Ten chlap v ošuntělém kabátě s dlouhými mastnými vlasy a plnovousem, to bylo snad to poslední bliknutí obrazu v jejím vnímání světa. Chlap a... TMA.

Beáta zde ležela se zakrvavenou tváří a stále hrající hudbou ze sluchátek pohozených kousek od její hlavy v opadaném jehličí.

Dýchala.

Chlap se nad ní sehnul a tiše zavrčel: „Tak jdeme, holka!“

Zvedl mumlající Beátu a hodil si ji přes rameno jako nějaký pytel brambor.

Pecky sluchátek připojené na mobil s hrající hudbou zůstaly ležet v jehličí. Chlap si toho nevšímal. Šel sebejistě a bylo znát, že ví přesně kam.

To bylo to jediné, co po té ženě tehdy zbylo.

Od té doby nikdo.

Policie, ředitel, příbuzní ani média nezjistili, co se s Beátou Marií Olivovou, sopranistkou městského divadla v Plzni stalo.

Nikdo nic. Zbyla po ní jen její milovaná hudba a zakrvácené jehličky.

IGOR

Sněžilo již tři dny v kuse a v ulicích města se vytvořily nezvykle vysoké, zledovatělé mantinely podél chodníků a silnic. Dny se změnilly v bílou tmou a noci v mrazivou past pro každého, kdo by se v nich zapomněl. Radní se obyvatelům marně snažili vysvětlovat, že na odstraňování takové kalamity nemají dostatek prostředků, lidí ani sil.

Podrážděnost občanů, veškerá zloba a pohledy mířily přesto většinou skrze radnici kamsi k nebi a do hustých bíločerných mračen.

Většina majitelů aut to vzdala a nechali své miláčky zaparkované buď pod vrstvou sněhu, nebo v bezpečí garáží. Tramvaje a trolejbusy mířící do centra byly najednou každé ráno a odpoledne narvané k prasknutí. Nezvyklí, noví pasažéři v drahých oblecích, kabátech a naleštěných botkách a jejich drahé parfémy kontrastovali s pachy kuřáků a výpary ochlastů.

Mráz nehodlal ustoupit ze svých ledových mínus dvaceti stupňů a otravné poryvy větru rozháněly poletující vločky městem a vháněly je lidem přímo do očí. To vše fungovalo jako veliký větrák, který městem rozfoukával nevrlost a vztek.

Nálada obyvatel byla doslova na bodu mrazu.

Ani Igor Magale nebyl výjimkou, a přestože patřil ve svých dvaceti pěti letech k mladší generaci Plzeňanů, tak byl vzhledem k okolnostem stejně mrzutý jako nějaký zapšklý stařík.

Vyšel právě ven ze dveří domu, kde bydlel a rozhlédl se, aby dal znechuceným pohledem najevo, co si o takovém počasí myslí. Nasadil si na hlavu černou zimní čepici a zapnul bundu až ke krku. Přivřel oči, aby je chránil před dotěrným průvanem ulice a s rukama v kapsách se vydal přes silnici kolem vrávorajícího opilce do podzemních garáží.

Chtěl právě vejít na schodiště vedoucí o patro níže, když za sebou uslyšel ženský hlas.

„Igore?“

Igor se ohlédl a vytlačil na tvář promrzlý úsměv. „Ahoj Soňo, co tady děláš? Nemělas odletět do Paříže?“

Žena v kožesinovém kabátku prodýchávala šálou obláčky páry a jen její smutný výraz v očích dával najevo, o čem asi bude tenhle rozhovor.

„Igore, nech si ty řečičky a vysvětli mi, proč se mi vyhýbáš?“ odkašlala si a utáhla šálu kolem tváří o něco silněji.

„Hele, Soňi, co blbneš? Nechápu o čem...“

„Řekni rovnou, že to chceš skončit! Telefon mi nezvedáš a už se mi takhle vyhýbáš skoro měsíc... nejsem blbá!“ Přišla až k němu a dlouze se mu zadívala skrze usazené oči do těch jeho překvapených.

„Tak?“

Igor zabodnul pohled pod sebe, což mu na upřímnosti nepřidalo. „Blbost! Ty seš prostě... hele, nebudeme se přeci bavit v tomhle hnusu. Jdu si zrovna pro auto a... víš, nemám čas, ale...zajdeme někdy někam na čaj, co ty na to?“

Žena sáhla do kapsy kabátku a vytáhla lesknoucí se klíč, který nabídla v černé rukavici Igorovi a mlčky pronesla: „Na, už ho nechci. Je konec!“

Igor na ten klíč v třesoucí se ruce pár vteřin koukal a najednou se zmohl jen na stejně tiché: „Soni, neblbni,“ zakroutil hlavou.

Soňa ruku otočila dlaní k zemi a klíč vypadl na zasněžený chodník.

„Měj se fajn, Igore,“ opět si odkašlala, otočila se a odešla zimní ulicí směrem k tramvajové zastávce.

Igor ještě chvilku tupě stál a nereagoval. Poté se ho zmocnil nával poráženeckého vzteku, a kdo ví, jestli chtěl zachránit své právě zadupané ego nebo jen ranit, jak měl ve zvyku, protože neuměl prohrávat.

Zakřičel směrem k ženě ztrácející se v kapesnících padajícího sněhu. „Jasně, tak se vrať k tomu troubovi, ty NÁNO! Fakt tě nechápu!“ sehnul se pro klíč a hned se narovnal jako pravítko, jako by světu nechtěl přiznat, jak je ve skutečnosti uvnitř křivý a snad i křehký.

Opilec krčící se u vchodu do garáží, který celou scénu pozoroval, posměšně pronesl: „A máš to, vole!“ zasmál se přes drkotající zuby a napil se narůžovělé kořalky z malé flašky, kterou měl už dávno přirostlou k tělu. Pokusil se nabídnout Igorovi, ale ten jen mávl našťavaně rukou. „Strč si to někam, vožralo!“ zaběsnil a vešel do budovy, aby se po schodech a přes garáž dostal ke svému postaršímu tmavému fordů.

Vyjel ven na ulici a párkrát přibrzdil, aby se ujistil, jak moc silnice klouže. Trochu zasmykoval, ale zřejmě se jet ještě dalo, protože s citem přišlápl plyn a pokračoval.

Zapnul rádio a v tom právě probíhalo díky nekvalitnímu a přerušovanému signálu skoro nesrozumitelné varování pro řidiče.

„...varujeme říče, aby nevyjížděli..kud je to..žné. Počasí se spí..zhorší a očekáváme tak...“ Nevydržel to a přeladil na jinou stanici.

„...a budeme pokračovat v našem hudebním večeru s kým jiným, než s Davidem Bowiem a tady je píseň Lazarus!“

Igor zvýšil hlasitost a soustředil se na otření předního skla rukávem bundy.

„Do hajzlu, nebejt toho kšeftu, tak se na to ani nevykašlu!“ zavrčel a namířil si to směrem kterým ukazatel označoval výjezd z města.

Odbočil na sjezd k rychlostní silnici, ale tam ho zaskočilo blikání policejního zátarasu. Policista, který mával rozsvícenou plácačkou, mu přikázal zastavit.

Igor zastavil a se skřípotem pootevřel zasněžené okénko.

„O co se jedná?“ zeptal se policisty, který se k němu z venku naklonil a snažil se překřičet poryv ledového větru.

„Za sjezdem je nehoda. Převráceněj sypač. Musíte se vrátit a objet to jinudy, ale být vámi, tak se vrátím domů. Počasí se má ještě zhoršit.“

Igor se nevzdával. „Mám něco důležitýho, jinak bych nejezdil,“ ukázal směrem, kterým se chtěl vydat.

„Pane, v týhle chumelenici je to šilenství. Vraťte se domů!“ nevzdával se ani zástupce zákona.

„Jo jasně... děkuju!“ snažil se o prkenný úsměv Igor a poté opět zavřel okno.

Kousek couvnuv a s protáčeujícími se koly vůz otočil a vracel se silnicí zpět.

O dvě ulice dál zastavil, tedy spíše najel na závěj sněhu, motor vynechal a přestal vrčet. Igora několikrát vztekle praštil do volantu.

„To-se-může-stát-jenom-mně!“ zahláskoval do vzteku.

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil a přejel prsty po hladké tváři. Přemýšlel, co dál.

„Jestli Marcelovi nevrátím ty prachy, tak bude po kšeftu a navíc mě zabije!“ zamumlal si do dlaně a snažil se opět nastartovat.

Několikrát otočil klíčkem tam a zpátky, ale pod kapotou to jen zakvílelo.

„To snad ne... podělanej řemen! Tak vydrž, ty mrcho!“ Opět se pokoušel nastartovat, ale marně. „Co se to dneska děje? Nejdřív zešílí počásí, potom Soňa a teď ty, parťáku?“ pokusil se starému Fordu domluvit.

Vzteky sevřel rty a celý zrudnul. „Klid, Iгоре! Klid!“ procedil mezi zuby.

Vytáhl z kapsy mobilní telefon a zmáčkl tlačítko pro volání. Telefon zahrál nějakou melodii a zhasnul. „Cože? Ne, teď prostě ne!“ zaklepal telefonem a pokusil se ho oživit podobně jako auto. „Ty blbče, proč sis ho doma nenabil! Jak se teď dovoláš šéfovi?!“ položil si pár krutých dotazů, čelo na volant a kroutil zoufale hlavou.

„A dost!“ Vyšel z auta, zapnul si bundu a podíval se na rozsvícený modročervený nápis přímo před sebou.

HERNA –BAR – U ledu

„Led? Tak toho není nikdy dost, musím si dát panáka.“ Rozhlédl se po zamrzlém světě a přešel ke vchodovým dveřím, aby vlezl do útrobu podniku.

Vnitřek byl naladěný zřejmě na stejné rádio jako to Igorovo v autě. Pohrávala zde tlumeně také hudba Davida Bowieho. Tentokrát to byla píseň *Rock 'N' Roll Suicide*.

Chvilí stál ve dveřích, aby se aklimatizoval jak na příjemné teplo, tak oslnující světla nad barem i od herních automatů, které předly v rohu své ohrané melodie mucholapek.

Došel k baru a sedl si na vysokou židli. Rozepnul si bundu a sundal čepici. Tou utřel znatelně ohmataný barový pult před sebou a přistrčil si jeden z ubrousků ze stojánku.

V místnosti nikdo nebyl. Hosté ani obsluha.

Vydržel tam sedět něco přes minutu a pak se nahnul přes pult jako by se před ním měl někdo schovávat.

Zaťukal prsty na umatlané dřevo baru a nevrle zavolal: „Tak je tu někdo? Obsluha?“

Byl už tak dost vzteklý a tohle mu nepřidalo. „Rád bych si objednal, jako! Ste zamrzlí i vy?“ Opět zaklepal, ale tentokrát o dost silněji.

Znechuceně proprsknul vzduch vyšpulenou pusou a odevzdaně se opřel do opěradla židle.

Z privátních prostorů slyšel spláchnutí záchodu a po pár vteřinách zavrzání dveří. „Už letím... co to bude?“ zpoza závěsu vykoul

vrásčitý obličej asi šedesátileté ženy, která se na Igora usmála prokouřenými zuby.

„No, dal bych si něco tvrdýho na zahřátí... asi, no... vodku?!“

„Ok, s ledem?!“ Barmanka se opřela naproti Igorovi a vystavila do světél baru veliký výstřih s ještě větším poprsím plným pigmentových skvrn.

„Vodku s ledem? Od kdy? Jste tady jen na brigádě nebo co?“ snažil se potupit ženu před jejím potupným návrhem.

„Jsme bar u ledu! Šéf trvá na tom, že máme zákazníkům nabízet ke všemu led, rozumíme?“ nedala se obsluha.

„Aha, jasně, ledu je teď všude dost, tak ho máte ve slevě, co?“ pronesl rádoby vtipně a trochu zoufale pohodil hlavou k venkovnímu počasí.

„Cože?“ nechápala žena za barem.

„Tak pardon... jen mi to přijde ulitlý a hlavně s ohledem k tý situaci tam venku...“ zatvářil se již smířlivě Igor.

„Jo, šéf je ulítlej,“ opět se žlutě usmála a položila panáka vodky na připravený kapesník.

Igor ho hned vypil a ťukl do sklenky, aby dal najevo, že si přidá.

Barmanka mu dolila, opřela se velkou zadnicí o polici s nabídkou destilátů, přeložila ruce přes sebe a podívala se Igorovi do očí a poznamenala: „Máte nějaký potíže, co?“

„Jak jste to poznala?“ reagoval letargicky i přesto, že se mu po dvou panáčích oči znatelně rozzářily.

„Tak zaprvý je to jasný a zadruhý sem nikdo jinej, než zoufalý lidi nechodí.“ zopakovala úsměv a nabídla láhev opět k dolití.

Igor kývnul a pokusil se také o úsměv. Rozhlédl se po herním baru a dodal. „Hmm, to chápu,“ napil se, ale tentokrát jen do půlky panáka. „Myslíte, že bych vás mohl o něco poprosit?“

„No, zkuste to,“ narovnal se a upravila si výstřih i špatně nasazenou blond paruku na hlavě.

„Zdechnul mi kromě celého života i mobil. Nabíječka by asi nebyla, co?“ Igor nasadil žoviální tón.

„Počkejte, mrknu se, máme tady takovou bednu s bordelem, co tu lidi zapomínají nebo nechávají, když jim dojdou prachy na útratu. Co to máte za telefon?“

„Tenhle krám, madam,“ položil mobil na bar.

„Hmm, myslím, že by tam něco mohlo být... moment,“ zmizela opět za závěsem do privátních prostor.

Igor dopil obsah sklenky a cítil, že mu alkohol leze do hlavy.

Na pár vteřin se rozmlženě zamyslel a vybavila se mu část dne, kdy se hned po ránu opařil horkým čajem, praštil do nohy o roh křesla v obýváku a rozbil květináč s kaktusem od táty. Promítl si rozchod se Soňou i problémy s autem. „No jo, musím volat tátovi... sakra!“ vytáhl si ze vzpomínek priority.

Z myšlenek ho vytrhl nový návštěvník baru. Chlap, který vešel z venkovní chumelenice dovnitř, aniž by řekl slovo, sundal si potrhanou bundu a nasypal několik mincí do hracího automatu. Skříňka na iluze se rozehrála a rozblíkala. Chlap začal bouchat do tlačítek a něco si u toho brblal skrze dřevé zuby. Čepici si ale nesundal, jako by přišel jen na skok.

„Myslím, že mám!“ ukázala se barmanka s kabelem v ruce a podala ho Igorovi.

„Jo, tak to je první dobrá zpráva dne. Moc vám děkuju. Máte panáka na mě!“ usmál se na ženu v paruce a vrátil jí kabel s mobilem a prosebně ukázal na zásuvku vedle lahve s rumem.

Barmanka dala nabít telefon a poté si nalila právě z té lahve rumu a Igorovi dolila vodku.

Oba si přitukli. „Já jsem Marta, a ty?“ moc se s tím nepárala a mrkla na Igora.

„Igor... tak mě těší... teda,“ oplatil jí mrknutí, ale nebylo to upřímné. Spíše zjištěné. Což bylo pro Igora typické.

„Sakra, Ferenci, co tu zase děláš? Dlužíš mi prachy, ale do bedny máš co rvát?“ zahřměla překvapivě a nečekaně Marta a práskla prázdným panákem o pult, až se lekl i Igor.

Chlap se zvedl od hracího automatu a prohrábl si kapsy u kalhot. Pokrčil rameny, něco nesrozumitelně zamumlal, oblékl se a odešel pryč.

„Jsem vám...teda ti říkala, že sem zabloudí jen zoufalci,“ zakroutila hlavou a bylo cítit, že čeká na nějakou soucitnou odezvu, ale to netušila, že natrefila na toho nepravého.

„Nó, tak si dám ještě pivo na cestu, než se to krapánek nabije. Nalij mi jedno malý, Marto,“ odvedl Igor hovor jinam.

„Jo, jasně!“ vzala sklenici a nalila mu napěněné pivo. Položila ho před něj, ale bylo vidět, že svého jediného hosta nevzdávala. „Hmm a co sem zaválo zrovna tebe? Asi jsem tě tady ještě neviděla, takže nějaká náhoda, ne? Šťastná asi nebude, že jo?“ a začala utírat ohmataný bar.

„Uhodlas, venku mám v závěži auto, co se postavilo na zadní a na krku několik průserů. Co chceš vědět víc?“ napil se piva a otřel pusu do rukávu.

„Obávám se, že s tím ti nepomůžu... a... a co žes vůbec vylezl v takovém počasí?“

„Jeden z těch průserů, řekněme,“ napil se znovu a na chvilku se zarazil. „Vidíš, když jsme u toho...musím si zavolat. Nebude ti to vadit?“

„Ale vůbec ne. Máš pocit, že tady budeš někoho rušit? Já si zatím natahám nějaký bedny s flaškama ze skladu. Pohlídáš mi to tady, vid’?“ nabídla Igorovi prostor za barem, kde měl telefon.

Odešla a Igor se opřel o futro ve dveřích do zadní místnosti. Oživil mobil a vytočil telefonní číslo.

Chvilku stál a díval se do stropu, když se ve sluchátku ozval jemu známý hlas muže.

„Už jsem myslel, že se zase neozveš, Igore!“

„Jo, jasně... jak je ti, tati?“

„Nic moc... sestřičky jsou tady hodný, ale ty hadičky bych ze sebe nejraději vytrhal. Jak mi asi může bejt!“

„Chápu,“ protočil panenky a dlouze vydechl.

„Chápeš prd, synu. Minulej týden jsem měl narozeniny, ale tos asi tradičně zapomněl, vid’? Kdy se za mnou přijdeš podívat?“

„É... tak promiň... nevím, tati. Mám toho moc a k tomu se mi zrovna podělalo auto,“ opět dlouze vydechl.

„Hele budou mi asi muset vyměnit všechnu krev, nebo co,“ pokračoval otec.

„Cože? Jak vyměnit?“

„Nelepší se to a ta moje je prej špatná. No není to paradox? Já, kterej celej život daroval krev?“ odkašlal si. „To nepochopíš. Už jsi někdy daroval krev, IGORE?“

„Ne, ty víš, že ne, tati!“ opět protáhl obličej ke stropu.

„Jasně, ty na všechny kašleš, vid’? Celej život myslíš jen na sebe... kašleš i na tátu. Na mámu jsi taky kašlal... to víme,“ rozkašlal se sám do sluchátka, až na něj Igor položil dlaň.

„Hele, tati, rád jsem tě slyšel, ale musím končit, tak... tak ahoj!“

„No, počkej, ale...“ opět kašel.

Filip vytípnul hovor a ulevil si. „Tys kašlal na mě, já na tebe!“ ťuknul zátylkem o futro. „Teď to bude teprve sranda,“ okomentoval dalšího ze seznamu v mobilu, u kterého zmáčkl vytáčení.

Ten na druhé straně ale hovor nepřijímal.

„Tak máš zaděláno na další průser, kamaráde... tohle ti Marcel neodpustí!“ stvrdil vše samomluvou, vytáhl mobil z nabíječky a strčil si ho do kapsy.

Kolem něj se protáhla Marta s cinkající bednou s alkoholem „Pardon, jen si to tady položím,“ nezapomněla se do něj ve dveřích opřít svými velikými ňadry.

Igor se jen nuceně pousmál a vycítil, že je na čase vypadnout.

„Tak mi to spočítej, Marto, já budu muset jít,“ položil peněženku na ubrousek.

„Co budeš dělat s tím autem?“ počítala při otázce v duchu tržbu.

„Nevím, asi ti ho tu nechám do jara, když to nenahodím,“ ušklíbl se.

„Teď ho tu nech, ale jak bude po tý smršti, dají ti na něj botičku cajti. V tom jsou vždycky rychlý,“ vytáhla ukazováček jako učitelka. „Máš to za dvě stě osmdesát!“

„Nech to za tři kila,“ položil peníze na ubrousek a peněženku si zastrčil do kapsy u bundy.

„Díky a stav se zase někdy,“ usmála se opět prokouřenými zuby.

Igor se k ní nahnul a zašeptal jí do ucha. „Jasně a dík.“

Marta se chytila za červenou tvář a jen zakroutila hlavou. „Všichni jste stejní.“

Igor vyšel ven do zimy a dlouze si prohlédl své sněhem zapadané auto. Již nesněžilo a vítr se také trochu uklidnil. Dokonce kolem projel sypač a několik aut.

Pomalou se začalo stmívat.

V autě Igor několikrát protlesknul ruce a snažil se je zahřát horkým dechem.

Vytáhl třesoucími prsty klíčky od auta, zasunul je a otočil. Pod kapotou to opět zapískalo a baterie z posledních sil pootočila řemenem líný motor. Ten nějakým zázrakem naskočil a s pískotem se z výfuku vyhrnul hustý dým kouře.

„No hurá!“ vykřiknul Igor.

Vyšel ven a odhrnul sníh z předního skla. Odtrhl přimrzlé stěrače a hned se vrátil do auta, kde zapnul vlačné topení.

Vycouval ze závěje a vyjel na právě projetou a solí posypanou ulici.

Necítil se úplně strážlivý. Otupělost mozku mu sice dodávala odvahy, ale ne tolik pozornosti, jakou by řidič měl mít.

Zapnul rádio a snažil se naladit tu správnou frekvenci šumícího rádia. Povedlo se a chytil právě hrající píseň *No Surprises* od Radiohead.

Projel kolem vlakového nádraží a odbočil pod viadukt. Když vyjel na druhé straně, tak zariskoval a v protisměru si zkrátil cestu a objel uzavřenou silnici. Dostal se tak k dalšímu exitu z města. Tohle rozhodnutí vypadalo nadějně. Cesta byla čerstvě prohrnutá a nikde žádný zátaras.

Píseň dozněla a po ní přišlo opět upozornění pro řidiče. Tentokrát kupodivu srozumitelně.

Ve vysílání se ozval příjemný a mladý hlas moderátorky.

„Jsmo znovu ve vysílání, abychom vás informovali o aktuální situaci nejen na našich silnicích. Vypadá to, že sněhová bouře je za námi, ale dle meteorologů tomu tak úplně není. Počasí se nám opět zhorší, a to ještě dnes ve večerních a nočních hodinách. Absolutně nedoporučujeme vycházet ven z vašich domovů a už vůbec ne někam vyjíždět. Primátor města důrazně žádá naše občany, ať neriskují a vychází v průběhu dnešní noci pouze v těch nejakutnějších případech. Také nám prý hrozí opětovné výpadky proudu. No, vypadá to, že špatné počasí zdaleka neskončilo, tak zbytečně neriskujte a poslouchajte naše rádio, kde vás budeme dále informovat. Máme šestého ledna dva tisíce šestnáct a přejeme vám z rádia, ať vše přečkáte v pořádku! Á... nyní ještě čerstvá novinka k veřejně známému případu zmizelé zpěvačky Beáty Olivové, po které policie již tři měsíce marně pátrá. Policejní mluvčí dnes na tiskové konferenci oznámila, že hlavní pátrací akci policie odvolává, a to z důvodu...“

Igor vypustil mrak páry do vzduchu a protočil panenky. „Dejte s tím už pokoj!“ a opět přeladil rádio.

Starým Fordem se rozezněla melodie *Carmina Burana* a Igor ji po několika vteřinách o něco ztišil. „No, to jsem si pomohl!“ zabrblal.

„Sakra!“ zahřměl podruhé a přidal plyn, když se blížil k poslední křižovatce před výjezdem z města, kde viděl skrze zamlžené okno přebliknout semafor ze zelené na oranžovou. Pod kapotou to opět zapískalo a Ford se rozjel zledovatělou ulicí do křižovatky.

V poslední chvíli a plné rychlosti zaregistroval změnu oranžového světla do červeného.

Siluetu člověka.

Osvětlená postava, vyděšená tvář ženy před autem, rána a smyk a další rána a nic.

KLÍČ

Když se Igor probral, tak měl před očima tmou probarvenou do ruda.

Cítil, že sedí na zemi opřený o něco tvrdého a studeného. Tělo měl zvenku úplně promrzlé a uvnitř horké.

Na sítnici mu začala poskakovat barevná světýlka. Modrá, červená a bílá. Když se chtěl hnout, tak ztrácel vědomí.

Zpět ho probral až chraplavý hlas nějakého muže, který mu pomohl vstát. Když vstal na obě nohy, tak ucítil silnou bolest kolem žeber. Zaregistroval, že je v nějakém lesíku plném zasněžených stromů. Zřejmě byl do té chvíle opřený o jeden z nich kousek od silnice. Zahlédl tam svého Forda převráceného na bok a dvě policejní auta. Také sanitku s rozsvíceným majákem. Někoho do ní nakládali na nosítkách. Ten někdo byl zabalený do lesklé fólie. Byla to zřejmě žena, kterou identifikoval jen skrze rozmazaný pohled. Dveře od sanitky saniťáci zavřeli a pak pomalu odjížděli od nehody směrem do centra. Houkačka se ale nerozzpívala. Špatné znamení.

„Já ji zabil!“ hlavou mu bolestivě prosvištělo jako katana melounem.

„Dělej, musíš vypadnout, než tě najdou!“ promluvil chraplák. Igor k němu zvedl zmlácený pohled a rozeznal jen jeho obrovitou postavu. Opíral se o toho muže a ten ho táhl pryč z toho místa šoku a smrti.

Připadalo mu, že ho odněkud zná, ale nebyl ve stavu, kdy by si to vybavil.

Náhle se mu vrátila bodavá bolest pod žebry.

Zatmělo se mu opět před očima a znovu omdlel.

***

Kap, kap, kap...

Na čelo mu stékaly otravné kapky.

To ho opět přivedlo k sobě. Několikrát se po té vodě ohnal rukou a pak zaskučel. „Sakra, to je bolest!“ nahmatal si skrze bundu ránu u žeber a pokusil se ji zmáčknout.

„Auúúú...“ zavyl.

S vypětím mnoha sil se zvedl, a i přes tmou před očima a houpající se okolí se opřel o cosi, co vypadalo jako stará studna, nad kterou byl rumpál a stříška, ze které odkapávala ta protivná voda.

Svívalo a skrze ranní mlhu se snažil rozeznávat okolí.

„Co se to do hajzlu děje?“ několikrát zaostřil očima do toho oparu a zjistil, že se ocitl na nějakém pozemku, kde nic nepoznával. On, studna, les kolem a naproti němu nějaká stará barabizna.

Co ho ale zarazilo, byl sníh. Tedy vlastně sníh, který zde nebyl. Tak dvacet metrů od domu jako by sníh najednou roztával a tvořil jen veliké kaluže. Přitom cítil, že mu mráz umrzá na rtech a na uších.

Rozhlížel se po tom divném místě a bylo mu zle. Byl raněný a pomalu mu docházelo, co se stalo.

Snažil si vnutit, že se opil a to všechno byl jenom zlý sen. Přesto tušil, že si lže.

Zvedl hlavu a opět se zadíval na dům před sebou.

Nejednou pocítil někde v zátylku, že ten dům už někdy viděl. Podíval se na pobořenou studnu a bylo to ještě silnější.

Netušil proč, ale probliklo mu v očním pozadí něco jako dávná vzpomínka. Něco jako výtažek ze snu, který ve vás zůstane těsně po probuzení a vy na něj za chvíli zapomenete. Jako by ten dům, který teď vypadal, že každou chvíli spadne, kdysi viděl v mnohem lepším stavu, v jiném světle i velikosti. Pohled mu sjel do okna v patře a sevřelo ho silné přesvědčení, že se v něm musí někdo objevit. Někdo, něco, ale kdo a co?

Byl to pouze záblesk v mozku, ale silný natolik, až mu z něj proběhl mráz po zádech.

To si zopakoval hned vzápětí, když právě tohle okno v patře zavržalo ve starých pantech a na chvílku se pootevřelo, aby se s třísknutím opět zavřelo.

„Průvan podělanej!“ vyřkl Igor a zahlédl, jak z toho stejného okna něco padá a leskne se a s cinkotem dopadá na žulový schod u vchodových dveří.

„Cože?“ nechápal.

Přesto udělal tři bolestivé kroky směrem k domu a ještě jednou na něj zaostřil přes ustupující mlhu. Šed' bývalých omítek a zazděná okna v něm vyvolávali pocit tísně.